

השבת של רבי נחמן מברסלב

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב, טז)

טוב להגיד ולשיר **נ נח נחמן מאומן** לזכות לכל הישועות

שבת כ"י-תבוא

היום הזה ה' אלקיך מצוך

לעשות את החקים האלה. (דמו"ו... כו, טז)

עיקר הקדשה הוא לזכר בכל יום ויום שזה היום מנוי וספור, וצריכין לצאת בו חובת היום בזה היום דיקא. ועל כן אסור להאדם לדחות את עצמו מיום ליום, רק לידע היטב כי זה היום לא יהיה לו כל ימי חייו, כי יום המחר הוא ענין אחר לגמרי, והלואי שיוכה למחר לצאת ידי חובתו, לפרע להשם יתברך חובת היום של יום המחר בעצמו.

וזה בחינת: "היום אם בקולו תשמעו", הינו: אם תרצו לשמע בקולו, צריכים אתם לזהר בזה, לידע היטב שהעקר הוא היום הזה דיקא שאתם עומדים בו, ושלא לדחות עבודת השם מיום אל יום, חס ושלוש, וכמו שכתוב: "היום הזה ה' אלקיך מצוך לעשות וכו'" היום הזה דיקא, וכתב: "אשר אנכי מצוך היום" דיקא. וזה בחינת: "למנות ימינו כן הודע וכו'", כי צריכין לבקש על זה מהשם יתברך, וכן להזכיר את עצמו בכל פעם בפה מלא, כי הדבור יש לו כח גדול לעורר את האדם ולהזכירו שידע היטב כי כל ימי חייו מנויים וספורים, וצריכין לזהר לפרע חובת כל יום בזמנו. כי באמת כל יום ויום יש בו חכמה ושכל מיוחד, שזה עקר אור היום שהוא

השמש, שהוא בחינת השכל דקדשה, וכמבאר בפנים.

אבל בכל יום יש חשך שקודם לאור, כי הלילה קודם ליום בסדר הבריאה, כמו שכתוב: "ויהי ערב ויהי בקר וכו'". ובשרשו בקדשה הוא תקון גדול מה שהחשך קודם לאור, כי החשך הוא בחינת העדר הדעת, בחינת צמצום המחין, שעקר תקון וקבלת המחין על ידי זה דיקא כני"ל. אבל מחמת פגם מעשי בני אדם, שזה בחינת פגם מעוט הלבנה, על ידי זה נמשך להסטרא אחרא, בחינת מלכות הרשעה, יניקה חס ושלוש מבחינת חשך וצמצום הנ"ל, ואזי מתגבר חס ושלוש חשך ממש, שרוצה להחשיך אור היום לגמרי, הינו שרוצה לבלבל את הדעת ולהחשיך את אור האמת, שהוא אור השכל והחכמה אמיתית המאיר בכל יום ויום, שהוא עקר אור יום.

ומזה נמשכין כל המניעות והעכובים והבלבולים שבכל יום, שמה נמשכין כל הטעויות הנ"ל, שהאדם רוצה לדחות זה היום, עד שעל פי רב נדמה לו להאדם כאלו אין זה היום נמנה ונספר כלל בימי חייו, כאלו היום הזה אי אפשר לעבד את השם יתברך. ובאמת בודאי, כפי השתטחות והתפשטות הסטרא אחרא שבכל יום ויום, בודאי קשה מאד לעסק בעבודת השם, בפרט בתפלה, ששם עקר התגברות הבלבולים. אבל צריכין לידע היטב, כי אף על פי כן זה היום הוא יום ועולה בחשבון, ובודאי יש בו טוב ויש בו חכמה ושכל מיוחד דקדשה, שצריכין להמשיכן בזה היום דיקא, רק שהחשך מכסה עליו, כי הקלפה קדמה לפרי, וזה בחינת המניעות והבלבולים וכו' שמתגברין ומשתטחין בכל יום, וצריך האדם להתגבר להשתדל לשבר הקלפה שקדמה לפרי, ולידע ולהאמין שדיקא בזה היום יכול להתקרב להשם יתברך לפי בחינתו, ואם תדרשנו ימצא לך, ואז יזכה למצא הטוב שבוה היום דיקא.

וזה בחינת מה שמובא בזה הקדוש: לית יום דלית בה טוב וכו', וכל יומא אית לה גדר מלבר, דלא יעול כל בר נש לההוא טוב, כגון חשוכא דכסא לנהורא וכו'. ומזה נמשך כל הטעויות והדחיות של כל אדם שבכל יום, שנדמה לו כאלו היום הזה אינו כלום וכאלו אינו מימי חייו, וכאלו היום אי אפשר להתקרב להשם יתברך כלל, כאשר נמצא זה ברב בני אדם שאינם מפקחים על דרכיהם היטב; בפרט כשיש לו איזה סבה ומאורע לטוב או להפך, חס ושלוש, שאז היום מתבלבל אצלם לגמרי, עד שרב ימיהם כלים בזה להביל ולריק, רחמנא לצלן, כגון ביום זה הוא יריד ויומא דשוקא, וביום זה צריך לחשב חשבונותיו, ובה היום יוצא לדרך, ובאלו הימים הוא בדרך נע ונד ומקטלט, ובה היום בא מן הדרך וצריך להרים המשאוי מעל העגלה ולסדר הסחורה ולחלקה כראוי וכו', וביום זה נדמן לו איזה מריבה וקטטה עם אחד, וביום זה נקרא על איזה סעודה, וכיוצא בזה בטולים ובלבולים שונים בכל יום ויום, עד שכמעט בכל יום נמצא בו בטול ובלבול גדול.

ואפילו בשאר הימים שאין בו מארעות כאלה, נדמה לו גם כן על פי רב בכל יום, כאלו היום הזה אינו כלום וכני"ל. וכל זה נמשך מהגדר מלבר שיש על הטוב שבכל יום ויום, שזה נמשך בשרשו מבחינת החשך שקדם לאור. וזה שכתוב (מכה ז): "יום לבנות גדרין, יום ההוא ירחק חק. יום הוא ועדיך יבוא למני אשר וכו'" (עין רש"י שם), הינו, שישראל אומרים אל העכו"ם, שהם בחינת הסטרא אחרא והקלפות המסבבין את הקדשה, שמהם כל המניעות והבלבולים הנ"ל, והם מעקמין ומבלבלין לב האדם כל כך עד שיוכל לטעות חס ושלוש כאלו היום הזה לא בא רק בשביל הסבות והמארעות והמניעות והבלבולים, שהם בחינת הגדר מלבר הנ"ל, וכאלו אין בו טוב כלל, חס ושלוש.

וזה הוא: "יום לבנות גדרין, יום ההוא ירחק חק" שאתם אומרים, שהיום הזה לא בא רק בשביל לבנות הגדרים והמסכים, שהם המניעות והדחיות שבכל יום, אבל הוא רחוק לעסק בזה היום בתורה שנקראת חק. וזה: "יום ההוא ירחק חק", שבזה היום ירחק חק, שהיא התורה, כי אי אפשר לעסק בתורה ועבודה בזה היום מחמת המניעות והדחיות הנ"ל; אבל באמת אינו כן, כי "יום הוא ועדיך יבוא", כי בודאי זה היום הוא יום גמור, ובודאי נשתדל ונתגבר לעסק בזה היום דיקא בתורה ועבודת השם ולשבר את הגדרים שלכם, עד שזוכה להתקרב להטוב שבוה היום דיקא. (הלכות פקדון וארבעה שומרים – הלכה ד, אותיות ה ו ז לפי אוצר היראה - יראה ועבודה, אות קמה, עין פנים; ועין פסח וספירה, אותיות קנו קנח; התחזקות, אות קיו)

מכתב

(ספר אבי הנחל ב' - מכתב כ"ז, המשך)
... בכ"ח הצדיק, עתידים
ישראל להיות למעלה מכל האמות, ולהכניע כלם
תחת רגלינו, ויתנו הדין והמשפט על כל האמות,
כפי מה שאנו רוצים, ולשפט אותם ולדון אותם
כרצוננו.

יבוא עת שיתגלה ויאיר אור הדעת האמתי של
הצדיק האמת גם בכל הגויים והעמים, ויקהלו ויתקבצו
כלם אל הצדיק האמת לשמע דבר ה', ואז כלם ידעו את ה'
ויקראו כלם בשם ה'.

עטרת חן וכבוד וגדלה ונצחון יתן ה' לצה"ל – ההולכים בתמים בכל לב,
באש ובמים, ומוסרים את נפשם ואת ביתם על עם ישראל וארץ ישראל,
אשר ה' יתברך מתפאר בהם ואוהב אותם בכל איבר ואיבר שלהם ומצילם
ועושה בשבילם נסים. הראם ה' חסדך וישעך תיתן להם, להצילם מיד
אויביהם.

כל הנסים והמופתים הנוראים שעשה ה' עמנו בששת הימים, במצרים
וירדן וסוריה ורוסיה וכו', הכל היה בזכותנו ומעשיו הטובים.
אסיים בברכת שנה טובה, שנת שלום ישועה וגאולה בדרישת שלום
ישראל דב אודיסר
לבבית.

... כי הנה אויבינו יהמיון ושוטאינו נשאו ראש, נועצו לב יחדו על עמך
יערימו סוד ויתעצמו עלינו להשמידנו, אמרו לנו ונכחידם מן הארץ ולא
יזכר שם ישראל עוד. למה ה' תזנח נפשנו תסתיר פניך ממנו, סבוני כמים,
הקיפו עלי יחד, עמך ה' ידכאו ונחלתך יענו, לא יטש ה' עמו ונחלתו לא
יעזב, יהי ה' לנו למשגב וכו', אל תרחק ממנו לעזרתנו חושה, יבושו יכלו
שוטני נפשנו יעטו חרפה וכלימה מבקשי רעתנו וכו'. עשה להם כקש לפני
רוח, כלהבת תלהט הרים, כן תרדפם בסערך ובגבורתך תבהלם, מלא פניהם
קלון ויבושו ויבהלו ויאבדו מהרה עדי עד, ויכירו וידעו כל הגויים כי אתה
ה' לבדך לעיון על כל הארץ.

... עד מתי ה' יחרפו לנו צרינו ומנאצינו אויבינו, למה ה' זנחת צאן
מרעייתך, קומה ה' ריבה ריבנו וכל קרני שונאי ישראל הרוצים לבלותנו
ולהשמדנו תגדע, ותרום קרני ישראל. תשלח בם חרון אפך, עברה זועם
וצרה וכו', תאבד מפנינו צרינו, יפלו ולא יקומו לעולם, השב לשכנינו חרפתם

אימץ, אימץ, ראש השנה ...

לזכרון נצח מורינו ר' ישראל בער אודסר בן ר' אייזיק שלמה, זצ"ל

אשר חרפו אותנו, חרפת עולם תתן להם, שפך חמתך על הגויים אשר לא ידעוך על ממלכות אשר בשמך לא קראו. אל תזכר לנו עוונותינו מהר יקדמונו רחמך כי בצרה גדולה אנו, השב לשכנינו אל חיקם חרפתם אשר חרפו אותנו, כי אנו עמך, אשר בחרת בנו מכל העמים ונתת לנו את תורתך. ה', אל דמי לך, אל תחרש ואל תשקט, עוררה לפנינו את גבורתך והושיענו למענך, ולמען הצדיקים האמתיים, ובפרט למען אוהבך הנחל נובע, האר לנו פניך ונושעה מהרה. הבט משמים וראה ופקוד אותנו, ונודה לך לעולם לדור ודור נספר תהלתך. דורות אחרונים יספרו תהלות ה' ועוזו, ונפלאותיו אשר עשה עמנו לפני כל העמים.

עצות ותפלות

(ספר עצות המבווארות – חודש אלול, סימן ד')
עיקר זמן תשובה הוא חודש אלול. כי

ימי אלול הם ימי רצון, שאז עלה משה רבינו עליו השלום למרום לקבל את הלווחות האחרונות, שבה פתח דרך תשובה לכל אדם. ועיקר דרך תשובה שהודיע משה רבינו הוא, שכל אדם ידע ש'ה' יתברך מצוי עמו בכל מקום. על כן צריך כל אדם לזכור, שבין כאשר הוא זוכה לעלייה גדולה ביותר ולהרחבה, הן בגשמיות הן ברוחניות, ובין כשהוא נופל לירידה גדולה ביותר, חס ושלום, בגשמיות או ברוחניות, צריך הוא להתגבר שלא יתרחק מה' יתברך. כי אנו רואים שאנשים רבים מתרחקים מה'

יתברך מחמת רוב הצלחה והרחבה בגשמיות, או שמתרחקים מה' יתברך מחמת ריבוי חכמה, ואפילו בחכמות התורה, או מחמת עבודת ה' מרובה, אם אינה באמת לשם שמים כראוי. וכן כאשר נופלים, חס ושלום, מחמת שמשובלים בייסורים גדולים ביותר בגשמיות, או נופלים מאוד מעבודת ה', מיראת ה' ומקיום התורה, ובאים לידי פגמים רבים, חס ושלום, אזי צריך לזכור ש'ה' יתברך נמצא עם כל אדם, הן בעת עלייה והן בעת ירידה.

ולכן בעת עלייה והרחבה בגשמיות, צריך להיזהר מאוד מגאות ומגוסות הרוח בכל פרט, ובוודאי בעת עלייה ברוחניות, צריך גם להישמר מגאות ומריבוי אור. ובעת ירידה רוחנית או גשמית, צריך להישמר ולהיזהר מאד מעצבות ומיאוש, ולהתחזק בשמחה. בגשמיות - כמבואר בליקוטי מוה"ר"ן (סימן קצ"ה) על הפסוק "בצר הרחבת ליי, וברוחניות - כמבואר בליקוטי מוה"ר"ן (סימן רפ"ב) בתורה "אזמרה לאלוקי בעודי". וגם להתחזק תמיד בביטחון ובתקווה אמיתיים לה' יתברך, ועל ידי זה יתחזק תמיד באמונה אמיתית ויראת ה' כראוי.

● ... ובכן, באתי לפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו, שתעזרני ותושיעני בזכות וכח דרך התשובה שהמשיכו משה רבינו עליו השלום וכל הצדיקים אמיתיים בעולם, שאזכה גם אנכי מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת ובלב שלם. כי

אתה יודע נפלאות הדרכים של תשובה שהמשיכו בעולם, שהורידו את עצמך וקישרו את עצמך עם הפחות שבפחותים, אפילו עם פחות כמוני בכל מקום שאני שם, ועדיין הם מקשרים עצמם עימי במקומי שאני שם עתה, ומצדם לא יבצר להוציאני מגלותי, ולהעלותי ולהכניסני לתוך הקדושה באמת, ולהעלות אותי מעלה מעלה. רחם עלי וזכני להתקשר לצדיקים קדושים כאלו תמיד, ויתגלה לי דרך הקדוש דרכי התשובה שהם ממשיכים בעולם, באופן שאזכה מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, ולקשר ולדבק עצמי אליך תמיד באמת, בתכלית הענוה והביטול באמת.

● ותשמרני ותצילני ברחמיך שלא יהיה כח לשום בחינת ירידה ולא לשום בחינת עלייה לרחקני, חס ושלום, ממך. כי לפעמים נתרחק האדם, חס ושלום, על ידי העלייה שאתה מעלה אותנו, דהיינו על ידי ריבוי העושר והטוב שאתה משפיע לו, או על ידי ריבוי הדעת בידעת רוממותך, כי ריבוי האור מכה עיני ומזיק לו, חס ושלום, על כן באתי לבקש ממך שתגן עלי בכפך, ותשמרני ותצילני ותגן בעדי שלא יזיק לי שום דבר, ולא אתרחק ממך לעולם, הן בבחינת ירידה, חס ושלום, אפילו בדיוטא התחתונה, אפילו בעשרה כתרין ומסאבותא, חס ושלום, גם שם אזכה למצוא אותך תמיד, כמו שכתוב:

ומלכותו בכל משלה. והן בבחינת עלייה, כאשר תרחם עלי ותעלני מעלה מעלה. בכל עליה ועליה, אזכה למצוא אותך תמיד, ואתקרב אליך תמיד בכל הבחינות בין בטיבו בין בעקו, חס ושלום, בין בירידה בין בעליה, כמו שכתוב: אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנך. באופן שאזכה לתשובה שלמה באמת מעתה ועד עולם, ובפרט בחודש אלול הקדוש שהם ימי רצון שעלה משה לקבל לווחות אחרונות ופתח דרך כבושה לילך בה. רחם עלי מעתה, שאזכה להכין את עצמי מהיום להמשיך עלי קדושת חודש אלול הקדוש, קדושת הדרך תשובה שהמשיך משה רבינו וכל הצדיקים אמיתיים בעולם בדרכי נפלאותיהם הנוראות, כי אין לי שום תקווה כי אם על פי דרך זה שהוא ידוע לך ולצדיקך הגדולים האמיתיים לבד, והטוב בעיניכם עשו עמי, "ואני תמיד אייחל, עד יסקיף וירא ה' משמים!". (לקוטי תפילות ב' – מתוך תפילה מ"א)

סיפור

(ספר ימי מוהר"ת חלק ב' – סימן ע"ח)

© ... והנה בתוך דבורינו, רצו לדחף אותי מהבית וכמעט שהיה נעשה מחלוקת גדול בינינו, אבל לא רציתי להתוכח עמהם הרבה גם הבעל הבית השקיט אותנו והפריד אותנו שלא נבא לידי מחלוקת ואם לא היו פועלים כל החסידים בנסיעתם לצדיקים אלא מה שיש להם על כל פנים אמונה בזה הצדיק שהם מקרבים אליו ובכמה צדיקים דים כי אמונת חכמים הוא יסוד האמונה הקדושה,

שהוא יסוד כל התורה הקדושה מכל-שכן מי שזוכה לבלי להסתכל כלל על המחלקת שבין הצדיקים ומאמין בכלם, אשרי לו גם המשלחים הנ"ל לא רצו לנסע על הים, ודעתם לנסע ביבשה וגם גדל העכוב של הדרך, וגדל צער הטלטול והיגיעה הנוגע עד הנפש לנסע על סוסים מהלך רב כזה עם אנשים פראי אדם, ולפעמים הם מכים את הרוכב ושאר צרות הרבה בלי שעור שסובלים בנסיעה על הסוסים כאשר שמעתי בקשטא על כן אמרתי על ה' נשליך יהבנו ונסע על הים, והשם יתברך יוליכני לשלום ויביאני מהרה לארץ ישראל לחיים טובים ארוכים ולשלום אמון כן יהי רצון:

אמון, אמון, ראש השנה
אמר רבנו ז"ל:
הראש השנה שלי עולה על הכל!
ופלא אצלי, מאחר שהמקורבים שלי מאמינים לי, למה לא יזהרו כל האנשים המקורבים אלי, שיהיו כולם על ראש השנה, איש לא יעדר?
כי כל עניין שלי הוא רק ראש השנה!
והזהיר לעשות כרוז, שכל מי שסר אל משמעתו ומקורב אליו, יהיה על ראש השנה אצלו. לא יחסר איש וכן הוא נוהג לדורות: הראש השנה שלי, הוא חידוש גדול, וה' יתברך יודע שאין הדבר הזה בירושה מאבותי. רק ה' יתברך נתן לי זאת במתנה, שאני יודע מהו ראש השנה. לא מבעיא, אתם כולכם בודאי תלויין בראש השנה שלי, אלא

אפילו כל העולם כולו תלוי בראש השנה שלי!

שיחות

(ר' ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)

© ... רבנו הקדוש הוא בן שמחה! הרב שלמה ווקסלר הוא היה מגרמניה, האבא שלו היה רב בגרמניה, הוא היה גדול בתורה ואיש קדוש, לא כמו הרבנים של היום. הוא הלך בשוק וראה בחנויות "ליקוטי עצות", הוא נכנס, הוא ראה "ליקוטי עצות" של רבנו, הוא ראה ואמר: "הגאולה" שכל ישראל יבואו לארץ ישראל, אז הוא בא הביתה ואמר להאבא שלו: "אבא, אני רוצה לנסוע לארץ ישראל", "טוב, אתה רוצה לנסוע לארץ ישראל, קח כסף וסע", הוא בא לארץ ישראל, והיה פה גאון קדוש, הוא לקח אותו לחתן, רב שלמה קירב את המשפחה שלו בגרמניה וגם עוד אנשים לרבנו, וודאי לרבנו, הוא הראה לאבא שלו: "שכלל אחד מישראל יש לו לגור בארץ ישראל". "אני רוצה ארץ ישראל!". "אתה רוצה ארץ ישראל? לך, לך לך..." הוא היה גדול בתורה, ואני איש פשוט לגמרי, והוא אהב אותי ולמד אותי ודיבר איתי, הוא נתן את כל נפשו עלי, לקרב אותי לרבנו, הוא לא היה לו פרנסה אבל המשפחה שלחה לו, אבל הוא לא עבד. ואני באתי, והוא נתן לי את כל הבית, כל מה שיש בבית, פירות ומרק, ולמדנו ביחד ורקדנו ביחד, והיינו בשמחה [והייתי כמו ילד]. אני באתי מטבריה לירושלים, והייתי אורח של רב שלמה ווקסלר, השמחה שלו, הריקודים שלו, הוא הרגיש שרבנו הקדוש הוא נמצא בארץ ישראל, הגאולה לכל אחד מישראל כמו שהוא, הוא פותח, הוא נותן לו לב חדש, הוא נותן רגלים חדשים, הכל חדש, ה"ליקוטי תפילות", ראוי שאנחנו נעסוק בזה הרבה, וזוכים לאורות כאלו שלא נתגלה עדיין בעולם... הוא יודע מרבנו? הוא רוצה להתקרב לרבנו עם "ליקוטי תפילות"... אני לא רב... רבנו של עולם, שזוכה לראות את האור של רבנו, שהוא אור של כל התורה, של כל התשובה, של כל אחד מישראל, של כל הגאולה, של כל אחד מישראל, והוא נותן לו... רבנו הקדוש מרחם עליו ונותן לו תיקונים ותשובה לכל אחד מישראל, כמו שהוא...